

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 87/2018
31.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ..., кога заступа као пуномоћник Живко Булат, адвокат из ..., ул. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 82/18 од 30.04.2018. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 31.01.2019. године, после испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 82/18 од 30.04.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Предлагач је 15.05.2018. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 82/18 од 30.04.2018. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 8 У 230/16, као неоснован. Предлагач сматра да му је повређено право на суђење у разумном року, јер управни спор по његовој тужби због ћутања управе траје више од две године и три месеца, док поступак од дана подношења његовог захтева за усклађивање пензије укупно траје скоро шест година. Истиче да је у ожалбеном решењу погрешно утврђено да је поступак пред Управним судом окончан иако предмет није правноснажно решен. Предлаже да суд жалбу усвоји и преиначи оспорено решење, тако што ће усвојити приговор предлагача, утврдити повреду права предлагача на суђење у разумном року и усвојити захтев предлагача за накнаду трошкова поступка у укупном износу од 33.000,00 динара.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 82/18, 8У 230/16 и Ув 214/18, утврђене су следеће чињенице: да је предлагач, у својству тужиоца, преко пуномоћника, поднео дана 18.01.2016. године тужбу против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција Београд, због недоношења решења о његовом захтеву за усклађивање пензије за 11,06% почев од 01.01.2008. године; да је решењем 8У 230/16 од 30.03.2018. године тужба одбачена; да је против наведеног решења тужилац поднео приговор посебном већу Управног суда о коме није одлучено до дана доношења ожалбеног решења 30.04.2018. године. На основу података и доказа који су Врховном касационом суду достављени од стране Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за Град Београд утврђено је да је предлагач са Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање дана 12.07.2016. године закључио уговор о вансудском поравнању којим му је обезбеђено укупно усклађивање пензије за 11,06% са децембром 2007. године и признато право на тако увећану пензију од 01.01.2008. године, као и право на исплату укупног износа од 74.685,81 динар, са роком исплате од 45 дана од закључења овог уговора, на име мање исплаћеног износа пензије за период од 01.01.2008. године до дана последње исплаћене пензије. Увидом у решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за Град Београд 181-7-1-7965/2018 од 18.10.2018. године утврђено је да је предлагачу тим решењем, које је донето у извршењу решења Управног суда Уи 585/14 од 16.09.2015. године, усклађена пензија почев од 01.01.2008. године, која на дан доношења решења износи 46.999,35 динара, закључно са усклађивањем у висини од 5% за децембар 2017. године.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

С обзиром на то да Управни суд није одлучио о приговору тужиоца, овде предлагача, поднетом против решења тог суда 8У 230/16 од 30.03.2018. године, погрешан је закључак Управног суда из ожалбеног решења да је поступак чије убрзање предлагач тражи окончан и да стога нема услова за усвајање приговора. Међутим, Врховни касациони суд сматра да приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 8У 230/16 и жалба предлагача изјављена против решења Управног суда Р4 у 82/18 представљају злоупотребу права на појединачну представку, због пропуста

пуномоћника предлагача да обавести Управни суд и Врховни касациони суд о томе да је предлагач са Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање закључио уговор о вансудском поравнању још 12.07.2016. године, којим не само да му је признато право на усклађивање пензије, већ и право на исплату разлике мање исплаћених износа пензије у периоду од 01.01.2008. године до дана закључења поравнања. У међувремену, Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање је донео и формално решење о износу усклађене пензије почев од 01.01.2008. године до децембра 2017. године, а у извршењу решења Управног суда Уи 585/14 од 16.09.2015. године, о чему пуномоћник тужиоца, такође, није обавестио суд. Дакле, пуномоћник предлагача није обавестио суд о томе да је захтев предлагача за усклађивање пензије за 11,06% од 01.01.2008. године, у суштини, решен уговором о вансудском поравнању закљученим са туженим Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање од 12.07.2016. године, а формално и доношењем решења од 18.10.2018. године. Пропуст подносиоца представке да суд обавести о битном доказу за разматрање предмета представља у пракси Европског суда за људска права једну од ситуација у којима је тај суд утврђивао злоупотребу права на представку (види, нпр, Al-Nahif против Бугарске, број 50963/99, став 89, од 20.06.2002. године), јер онемогућава неометано вођење поступка и правилно одлучивање о представци.

Полазећи од изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио захтев подносиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) у вези члана 30. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС" 25/82 и 48/88, "Службени гласник РС" 46/95... 106/15), имајући у виду да предлагач није успео у поступку по жалби.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић